

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

Ens referim al riu Ridaura, que en travessar-lo quedarem astorats en comprovar el que ja intuïem abans d'arribar-hi, per la pudor. En aquest cas no es tractava únicament d'aigua bruta, com ja és freqüent, i no menys lamentable, en la majoria dels nostres rius, sinó que hi ha tones senceres de greix i altres residus en fase de putrefacció llançats riu avall per algun escorxador o indústria càrnica propera a aquell indret.

Explicar el grau de contaminació és difícil, perquè els adjectius serien fluixos per qualificar la quantitat de merda que sense escrúpols es deixa anar per part dels responsables directes del problema i possiblement dels qui toleren i consenteixen fets com aquest.

No cal fer esment que tots tenim el dret de gaudir d'un medi ambient adequat i també de conservar-lo. Això ens fa pensar que el que succeeix a Sant Esteve d'en Bas suposa una violació dels drets de tothom.

I és que cal qüestionar-se: per quina classe d'interessos vetllen els poders públics? Per què serveixen les lleis i les competències que la Generalitat disposa per tal de protegir l'entorn? O és que, potser, la Llei només s'aplica de tant en tant i segons a qui?

Avui no pot haver-hi disculpes ni excuses perquè l'afany de riquesa, o la manca de seny, d'uns quants facin minvar el tresor possiblement més valuós per a les generacions futures.

Demaneu, doncs, a qui correspongui que s'apliquin els textos legals per corregir i evitar infraccions com l'assenyalada. **Uns gironins decebuts.**

No els va agradar la festa major

Sr. Director,
Voldria amb aquestes lletres denunciar i recriminar la vergonya d'un poble, (el meu poble) i alabar i felicitar els nostres veïns de Cassà.

Enguany la nostra festa «Major», i ho poso entre cometes, perquè quasi no se'n pot dir festa i menys major, ha estat una vergonya. Ni una senyera, ni un cartell de benvinguda, ni res de res. I per acabar d'arreglar-ho,

NECROLÒGIQUES

ANDREU VENTURA I ARREY

Va morir ahir a Olot, a l'edat de 70 anys, **Andreu Ventura i Arrey**. Era natural de les Preses i residia a l'avinguda d'Extremadura, 9, d'Olot.

Estava casat amb Anna Bech i Rodeja, i tenia un fill, Joan. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 6 de la tarda, a l'església de Sant Esteve d'Olot. **Que descansi en pau.**

TERESA VILA I PRADA

Va morir abans d'ahir a Calonge, a l'edat de 73 anys, **Teresa Vila i Prada**. Havia nascut a Salt i residia al passeig dels Països Catalans, 124, de Salt.

Era vídua de Joan Roca i Ventura, i tenia dos fills: Josep i Pepita. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Sant Cugat de Salt. **Que descansi en pau.**

ANTONI FAGES I NEIRA DE GORGOT

Va morir ahir a Figueres, a l'edat de 83 anys, **Antoni Fages i Neira de Gorgot**. Era natural de Figueres i re-

una primera trobada sardanista infantil el dissabte a la tarda, que potser no tornaran mai més, perquè la gent no s'hi va acostar per res, els quatre acompanyants i prou, perquè del poble no crec que hi hagués vint-i-cinc persones i ni aquestes no donaven suport a les pobres criatures, ja que quan entraven a la plaça, amb la seva gràcia, ballant el galop d'entrada, ni tan sols els aplaudien, només un parell de persones es trencaven les mans per animar-los i també a la poca gent que hi havia.

El divendres, en obrir-se la festa de Cassà, ens hi vàrem deixar caure. Senyor, només d'entrar al poble ja sentíem olor de festa. Quins carrers més alegres i bonics! Arribem a la plaça, i quin ambient, gent a tot arreu, els vuitanta músics tocant i a la plaça un munt de gent ballant sardanes, que varen escampar-se pels carrers del voltant perquè no cabien dins i a més hi havia mig poble de Llagostera.

Tothom alabava aquesta festa, perquè, senyors, si aquí el poble nostre es fessin les coses ben fetes, no creuen que tota aquesta gent que va sortir de casa per anar al poble veí, també hauria sortit per ballar o passejar pels nostres carrers?

Hi havia més gent un divendres al vespre allà, que el diumenge a la tarda aquí. **Uns llagosterecs**

El català, la cançó i Ràdio Norfeu

Sr. Director,
Quan «Radio Bahía» va passar a Municipal (Ràdio Norfeu) pensava que podríem escoltar més música catalana per allò que diuen del català als Ajuntaments. Però no; cada dos per tres, castellana, flamenca, estrangera, i una de catalana cada dues hores, i per acabar-ho de rebentar, l'eslògan d'aquesta ràdio diu així: «La Radio de Rosas se llama Norfeo...» I tot el que segueix, per l'estil; realment vergonyós.

És una pena, perquè és l'emissora més musical que conec, però deixa de racó la nostra música (sardanes, cançó...)

No hi ha res a fer; quina pena. **Josep Bosch.** (Torroella de fluvià).

sidia al carrer Enginyers, 2, de Figueres.

Estava casat amb Maria Pagès i Horts.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de Sant Pere de Figueres.

Que descansi en pau.

PERE TORRENT I LLORET

Va morir ahir a Arenys de Munt, a l'edat de 62 anys, **Pere Torrent i Lloret**. Residia a la rambla de Sant Martí, 21, d'Arenys de Munt.

Estava casat amb Núria Tey i Masuet, i tenia dos fills: Lluís i Núria.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església d'Arenys de Munt.

Que descansi en pau.

PERE MESTRES I ROS

Va morir ahir a Malgrat de Mar Pere Mestres i Ros, resident al carrer de Mallorca, 53, de Malgrat.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de Malgrat de Mar.

Que descansi en pau.

Tots els carrers de Girona

La pujada de Sant Fèlix

422

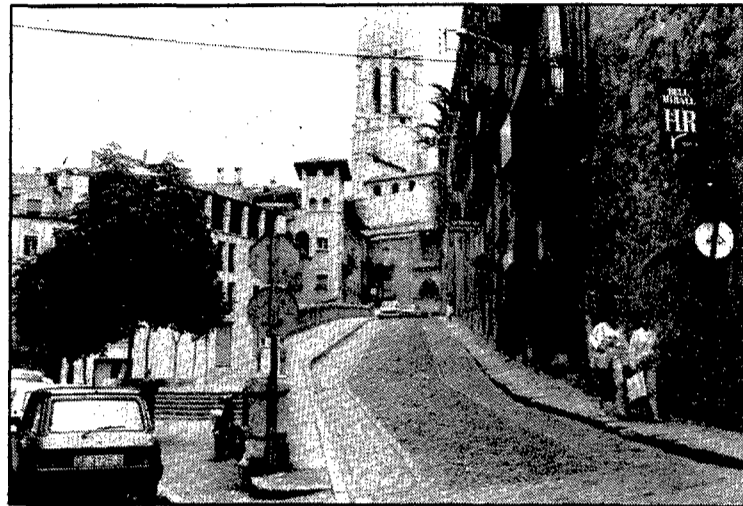
El que avui anomenem pujada de Sant Feliu o de Sant Fèlix comprèn la pujada pròpiament dita, un tram que havia pertangut al carrer dels Calderers i l'antic carrer de la Col.legiata. Constitueix la via d'accés al carrer dels Calderers i a l'església de Sant Feliu per la porta de migdia, que és l'entrada habitual al temple. El campanar gòtic tardà domina el panorama i actua de reclam perpetu perquè el foraster s'acosti a visitar la part monumental de la vella ciutat. Antigament era esmentat com a davallada de Sant Feliu.

OBRES DE MILLORA

És un indret que es reformà considerablement a partir del 1919, en què s'expropiaren dues cases del carrer dels Calderers, a les quals s'afegiren, el 1923, dues cases de la pujada de Sant Feliu situades a mà esquerra. La nova urbanització executada al temps de la dictadura de Primo de Rivera va ser planejada per l'arquitecte municipal Giralt Casadesús i significava una millora molt vistosa per al barri antic. La reforma escurçà el carrer dels Calderers, feu desaparèixer el de la Col.legiata, que tenia l'entrada on avui comença el dels Calderers i pujava esglaiat fins a la placeta de l'església, i completà el conjunt amb les escales, la font i la balustrada de pedra picada, la qual aprofità elements de la barana que havia existit a la Rambla Verdguer.

La font que surt de la paret de la balustrada fou construïda el 1929. Els tres caps que escupen aigua van ser realitzats per Joan Oliver de Bezzi i els seus fills, Josep i Jordi Oliver Viver.

Com a contrast amb aquestes obres de millora efectuades, com hem dit en temps de la Dictadura, ara que gaudim de democràcia observem desconcertats com per la banda de les escales que substitueixen el vell carrer de la Col.legiata, s'alça un edifici dissortat, que tapa la panoràmica i presenta unes característiques realment impròpies del lloc. I és que, quan hom tenia l'oportunitat d'ampliar la visió del monument gòtic, deixant lliure de construccions un espai important per revalorar el nostre barri medieval, l'ajuntament atorgà el permís per a una obra que ha estat qualificada d'atemptat arquitectònic.

La pujada de Sant Fèlix, el camí que porta a la col.legiata per l'entrada lateral. Foto: Marisa Morillo.

Al capdamunt de la pujada, a extramurs del primer recinte murallat, s'aixeca l'església de Sant Feliu, edificada damunt un antic «martyrium» dedicat al sant titular, del qual en resta el record que l'adornava una corona donada per Recared. Fou també una antiga canònica aquisgranesa, documentada des del 882, que més tard esdevingué simple col.legiata i posteriorment, al segle XIX, parròquia major de la ciutat.

El temple actual és el resultat d'una barreja d'estils. De planta romànica, fou cobert als segles XIV-XV amb volta gòtica. L'absis major data del 1313. El seguit de guerres que van afectar la ciutat durant el segle XIV van obligar a fortificar el temple, de manera que esdevingué un baluard més.

L'ESGLÉSIA DE SANT FELIU

De l'interior cal ressaltar els vuit sarcòfags romans i la capella el·líptica dedicada al patró de la ciutat, sant Narcís, el culte al qual suplantà un sant més històric com és el que dona nom al temple. Fou edificada entre els anys 1782 i 1792 amb marbres i jaspis de la font dels Lleons i de Sant Miquel.

La façana lateral de la banda de migdia és la normal d'entrada a l'església. És molt simple, però conserva les úniques restes del clastre gòtic del segle XIV, que per necessitats defensives va haver de ser enderrocat pocs anys després que fos acabat. A la paret destaca el sepulcre ro-

mànic de Guillem Arnau de Citjar i filla, i la làpida sepulcral de Guillem de Socarrats, preceptor de l'església i impulsor de la construcció del sepulcre gòtic de sant Narcís, mort el 1335.

LA PLACETA

L'espai situat al davant del temple de Sant Feliu conforma una placeta, vulgarment coneguda com a placeta de Sant Feliu, que no té el seu nom al nomenclàtor oficial. A part l'edifici religiós, hi ha la rectoria i la casa que habità la vídua de Rafael Masó, amb una torre gràcil.

Per sota del Palau de Justícia, l'espectador pot contemplar diverses filades de la muralla romana, feta a base de grans pedres sense carejar, les quals formaven part del mur defensiu del nucli primitiu de Girona, on s'entrava per la porta de Sobreportes. Durant l'any 1943, l'ajuntament empedrà la placeta amb pedres ripienques i formant dibuixos geomètrics.

Al peu de la pujada de Sant Feliu, a tocar el carrer de les Balles-teries, trobem la font que data del 1894. Al costat mateix s'hi situa l'antiga carboneria que durant la guerra civil esdevingué refugi per a protegir-se del bombardeig. Aquest establiment, que va ser regentat pel senyor Valentí fins fa pocs anys, és ara propietat de l'ajuntament i en alguna ocasió s'ha parlat d'ubicar-hi l'oficina municipal de turisme.

J. Clara

PREGUEU DÉU EN CARITAT
PER L'ÀNIMA DE

Teresa Vila i Prada

Vídua de Joan Roca i Ventura

que morí a Calonge el dia 27 de maig del 1986, a l'edat de 73 anys, havent rebut els Sants Sacraments

A.C.S.

Els seus fills, Josep i Pepita; fills polítics, Angela Rocasalva i Secundi Romans; néts, Jordi, Neus, Susana i Marta; germans, Jaume i Angeleta; germans polítics; nebots i família tota, participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dijous, dia 29, a les onze del matí a l'Església Parroquial de Sant Cugat. Domicili familiar: Passeig dels Països Catalans, 124.

Salt, 29 de maig del 1986